

Den Mirakuløse Maskerade.

Miraklernes tid er åbenbart ikke forbi. Først kæmper vores håndboldlandshold sig op fra en umulig position i bunden af det sorte hul og vinder guld i Beograd. – Til alles overraskelse! Så lykkes det for to mand plus en pianist at opføre hele Carl Nielsens berømte opera ”Maskerade” til en dundrende succes i Lemvig. – I hvert fald til undertegnedes meget store overraskelse!

Jeg mener: Der er tale om musikalske kronjuveler her. En opera, der normalt kræver 13 solister, et operakor, en ballet og så et stort orkester. Så hvad bilder sådanne tre opkomlinge sig ind at komme her og lave musikalsk stand-up komedie? Og så oven i købet over selveste Carl Nielsens ”Maskerade”? – Det har nærmest karakter af helligbrøde!

Men hvad sker der? Det hele bliver til musik. Sangerne kan både synge og spille bragende komedie. Hvad der normalt ikke er operasangeres største styrke, og en enlig pianist, Allan Dahl Hansen, formår at fungere som et tilfredsstillende orkester. I starten lidt spinkelt, når man nu er vant til at høre en fejende ouverture for fuldt orkester. Men herefter fint understøttende de smukke arier, som operaen jo er kendt for. Den eneste kulisse, vi ser på scenen, ligner nærmest et stort bjergmassiv, men er formet som er kæmpe stor maske i papmaché.

Så er vi med: Det gælder her om at holde masken. Eller også om at smide den! På scenen har vi en smuk tenor, Jakob Næslund Madsen, der spiller den unge og forelskede Leander. Og så Hans Dueholm, som er baryton, og som spiller hans tjener. – Plus alt mulig andet! F.eks. den gamle og tvære Jeronimus, og Pernille, for at det ikke skal være løgn. Men Næslund Madsen kan også andet end at spille forelsket tenor. Han kan sidde på en bænk med en kæmpedukke (Leonore) i sin favn og erklære hende sin kærlighed. Men ikke nok med det. Han kan også synge sopran! Ikke med en forkølet falsetstemme, men en smuk sopran. Hvem skulle nu have troet det?

Hele operaen igennem farer de to sangere rundt på scenen og skifter ustandselig forklædning. Man bliver helt forpustet. Pludselig har Hans Dueholm forvandlet sig fra tjener Henrik til en stor, ”farlig” og korpulent Fatter Jeronimus. Han går langsomt helt frem til scenekanten og synger den berømte basarie: ”Fordum var der fred på gaden”. Folk klapper begejstret, og Dueholm viger ikke tilbage for at snakke direkte til publikum på første række. Det virker. Folk trækkes nærmest med op på scenen. Stemningen i Bio-Huset er helt i top!

Endelig står de to sangere over for den ultimative udfordring: I operaen indgår jo også ”Hanedansen”, som er en ballet! I højttaleren annonceres ”Hanedansen”. Et stort symfoniorkester sætter ind, og hvad gør Henrik og Leander så? Ja, de smider bare tøjet og fremstår nu i en blændende blå trikot, hvorefter de yndefuldt svanser hen over scenen og ”danser” ballet! Publikum er målløs, og derefter er man ved af dø af grin. Det her er simpelthen ubetalelig morsomt. – Som de dog kan, de to! Og vi kunne blive ved, men stopper her.

Tilbage er kun at takke for samarbejdet mellem Teaterkredsen Limfjorden, Lemvig Musikforening og Bio-Huset, fordi det lykkedes at få Den Ny Opera og Figaros-kompagniet til at komme og opføre Carl Nielsens ”Maskerade” i Lemvig. – I en så morsom, talentfuld og opfindsom udgave!

Sten Abrahams.